

כל ישראל ערבין זה בזה

נצבים פרק כט

- (ט) אתם נצבים היום כלכם לפני יקנוק אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריתכם כל איש ישאל:
- (י) טפכם נשיכם וגרד אשר בקרב מקנהיך מחטב עציך עד שאב מימיך:
- (יא) לעברך בברית יקנוק אלהיך ובאלתו אשר יקנוק אלהיך פרת עמך היום:
- (יב) למען הקים אתה היום לו לעם והוא יהיה לך לאלהים פאשר דבר לך וכאשר נשבע לאבתך לאברהם ליצחק וליעק (יג) ולא אתכם לבדכם אנכי פרת את הברית הזאת ואת האלה הזאת:
- (יד) כי את אשר ישנו פה עמנו עמד היום לפני יקנוק אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום:
- (כח) הנספרת ליקנוק אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת:

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לז עמוד ב

ר' שמעון בן יהודה איש כפר עכו אמר משום רבי שמעון: אין לך מצוה ומצוה שכתובה בתורה, שלא נכרתו עליה ארבעים ושמונה בריתות של שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים. אמר רבי: לדברי רבי שמעון בן יהודה איש כפר עכו, שאמר משום רבי שמעון: אין לך כל מצוה ומצוה שבתורה, שלא נכרתו עליה ארבעים ושמונה בריתות של שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים, נמצא לכל אחד ואחד מישראל שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים. מאי בינייהו? אמר רב משרשיא: ערבא וערבא דערבא איכא בינייהו.

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף כט עמוד א

תני אהבה בריה דרבי זירא: כל הברכות כולן, אף על פי שיצא - מוציא, חוץ מברכת הלחם וברכת היין, שאם לא יצא - מוציא, ואם יצא - אינו מוציא. בעי רבא: ברכת הלחם של מצה, וברכת היין של קידוש היום, מהו? כיון דחובה הוא - מפיק, או דלמא ברכה לאו חובה היא? תא שמע: דאמר רב אשי: כי הוינן בי רב פפי הוה מקדש לן, וכי הוה אתי אריסיה מדברא הוה מקדש להו.

רש"י

אף על פי שיצא מוציא - שהרי כל ישראל ערבין זה בזה למצות. חוץ מברכת הלחם והיין - ושאר ברכת פירות וריחני, שאינן חובה אלא שאסור ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה, ובזו - אין כאן ערבות, שאינו חובה על האדם; לא ליתנהי ולא ליברך.

רמב"ם הלכות ברכות פרק א

הלכה י

כל הברכות כולן אף ע"פ שבירך ויצא ידי חובתו מותר לו לברך לאחרים שלא יצאו ידי חובתן כדי להוציאן, חוץ מברכת ההנייה שאין בה מצוה שאינו מברך לאחרים אלא אם כן נהנה עמהן, אבל ברכת ההנייה שיש בה מצוה כגון אכילת מצה בלילי הפסחים וקידוש היום הרי זה מברך לאחרים ואוכלין ושותים אף על פי שאינו אוכל עמהן.

שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן ריג

סעיף ב

אין המברך (יד) מוציא אחרים אלא אם כן יאכל וישתה עמהם, (טו) ז ואז יוצאים [ד] בשמיעתן (טז) <ג> שמכוונין אליו, (יז) אפילו לא יענו אמן.

סעיף ג

אין יוצא ידי חובתו (יח) בשמיעת הברכה, אפי' יענה אמן, אא"כ ששמעו (יט) מתחלתה ועד סופה ונתכוין לצאת בה ידי חובתו והמברך נתכוין ג"כ להוציא ידי חובתו.

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כ עמוד ב

אמר ליה רבינא לרבא: נשים בברכת המזון, דאורייתא או דרבנן? למאי נפקא מינה - לאפוקי רבים ידי חובתן. אי אמרת (בשלמא) דאורייתא - אתי דאורייתא ומפיק דאורייתא, (אלא אי) + מסורת הש"ס: [ואי] + אמרת דרבנן - הוי שאינו מחוייב בדבר, וכל שאינו מחוייב בדבר - אינו מוציא את הרבים ידי חובתן. מאי? - תא שמע, באמת אמרו: בן מברך לאביו, ועבד מברך לרבו, ואשה מברכת לבעלה; אבל אמרו חכמים: תבא מארה לאדם שאשתו ובניו מברכין לו. אי אמרת בשלמא

דאורייתא - אתי דאורייתא ומפיק דאורייתא, אלא אי אמרת דרבנן - אתי דרבנן ומפיק דאורייתא? - ולטעמך, קטן בר חיובא הוא? - אלא, הכא במאי עסקינן - כגון שאכל שיעורא דרבנן, דאתי דרבנן ומפיק דרבנן.

Rav Binyomin Tabory (VBM):

The Gemara (Berakhot 20b) discusses the issue of whether women are included in the Torah obligation of birkat ha-mazon, or obligated by force of rabbinic enactment. It explains that this question determines whether or not they can recite birkat ha-mazon on behalf of men. If the Torah exempts women from birkat ha-mazon, then they may not recite it on behalf of a man, given their lower level of obligation. The **Rosh** took this to mean that the concept of arvut does not apply to women. Generally, he writes, a person included in a given mitzva by force of rabbinic enactment may, in fact, perform it on behalf of someone included on the level of Torah law. Thus, for example, a man who ate but a minimal amount of food, who must recite birkat ha-mazon only mi-de-rabbanan, may nevertheless recite it on behalf of someone who ate a quantity requiring birkat ha-mazon according to Torah law. The concept of arvut means that he bears responsibility towards others, and he may therefore fulfill the obligation on others' behalf, even if his obligation applies at a lower level. Women, however, do not bear an obligation of arvut, and they may therefore not fulfill a mitzva on behalf of those with a higher level of obligation in that mitzva.

The **Noda Bi-Yehuda** (Dagul Me-Revava, O.C. 271) interpreted this to mean that arvut does not apply to women at all. He even raised the possibility that men might not bear the responsibility of arvut with respect to women.

Rav Akiva Eiger (Responsa, 7), however, rejected this interpretation of the Rosh. He understood the Rosh to mean that arvut does not apply regarding a mitzva in which one is not included. Only when a person is obligated in a given mitzva does he automatically become obligated in arvut concerning that particular mitzva. Therefore, if women are not biblically required to recite birkat ha-mazon, they have no obligation in arvut for that mitzva and therefore cannot fulfill the obligation on behalf of those included in the obligation. Regarding, however, those mitzvot which obligate both men and women (such as kiddush, the specific point of debate between the Noda Bi-Yehuda and Rav Akiva Eiger), arvut applies to women as much as to men.

This debate between the Noda Bi-Yehuda and Rav Akiva Eiger clearly hinges on the aforementioned question as to whether **arvut constitutes an independent mitzva or is simply part of the specific mitzva involved**. According to Rav Akiva Eiger, the concept of arvut exists within each mitzva, and thus everyone included in a given mitzva bears as well the obligation of arvut concerning that mitzva.

רמב"ם הלכות תשובה פרק ג

הלכה יא

הפורש מדרכי צבור ואף על פי שלא עבר עבירות אלא נבדל מעדת ישראל ואינו עושה מצות בכללן ולא נכנס בצרתן ולא מתענה בתעניתן אלא הולך בדרכו כאחד מגויי הארץ וכאילו אינו מהן אין לו חלק לעולם הבא.

Rav Shlomo Breuer (in *Chokhma U-musar*):

These words of admonition Moshe directed to all of Israel; all its members he gathered about him, even those who did not participate in the acts of rebellion. Only a minority of the people expressed a longing for the flesh pots of Egypt, only a minority lusted after the daughters of Moab. It was the spoiled youth who were dissatisfied with the Manna; only a handful participated in Korach's rebellion and only the sediments of the people shared in the forming of the golden calf. If Moshe had not assembled the entire people, one would have blamed the other

for the crimes committed, the old would have blamed the young, the rich the poor, the intellectuals the ignorant ones, and vice versa.

Moshe directs his *tokhecha* to all of Israel as he places responsibility for the tragic events upon every member in like measure. Jewish *tokhecha* directs itself to the perpetrator as well as to those who could have prevented the crime and failed to do so. This is the precept of mutual responsibility – *kol Yisrael areivim zeh la-zeh* – which goes beyond the demand upon the individual to dedicate his life to *tzidkut* before God. It calls upon him to join the ranks of the *matzdikei ha-rabim* who tolerate neither frivolity nor ignorance, and to work ceaselessly in winning over his fellow-men for a similar life of Jewish duty consciousness...

Moshe directed his *tokhecha* to all of Israel – all are being called to account, and all, in the spirit of mutual responsibility, accepted the *tokhecha* without protest.

Halacha Summary (From Rav Bick on VBM)

1. One who is obligated to recite something may fulfill the obligation of another by reciting it aloud in his presence.

Example: One person recites kiddush for all.

Example: A woman (who is not obligated to hear shofar) may not fulfill the mitzva for a male.

2. For this to succeed, both of them must have intention - the one to fulfill the obligation for the other, and the passive one, to listen and intend to fulfill his obligation by listening.

Example: If one overhears a blessing without the knowledge of the one reciting the blessing, one has not fulfilled the obligation.

3. This works even if the reciter has already fulfilled his own personal obligation.

Example: The one who blows the shofar goes to the homes of sick people to blow for them.

4. Prayer - the recitation of the "shemoneh esrei" - is an exception. Prayer, because of the personal nature, should be said personally. Only if one is incapable of praying should he fulfill his obligation through someone else.

5. The reciter must be not only obligated, but also obligated on the same level of obligation. Hence, one who is obligated only by rabbinic extension of a biblical mitzva cannot fulfill the mitzva for one who is obligated on the biblical level.

Example: A child below the age of bar-mitzva cannot recite the grace after meals for an adult.